

Sygn. akt II K 109/18 Niniejszy wyrok został sprostowany

postanowieniem z dnia 19 lipca 2018 roku k. 230.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Edyta Cieliszak

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 10 lipca 2018 roku sprawy:

J. W. c. D. i W. z domu K. ur. (...) w S.

oskarżonej o to, że: I. w dniu 15 czerwca 2016 r w Ł. woj. (...) celu uzyskania informacji, do której nie była uprawniona posłużyła się urządzeniem podsłuchowym na szkodę C. J. przedstawiciela (...) Bank (...) S.A.;

tj. o przestępstwo z art. 267 § 3 kk

II. w dniu 15 czerwca 2016 r w Ł. woj. (...) w celu uzyskania informacji, do której nie była uprawniona posłużyła się urządzeniem podsłuchowym na szkodę K. K. i J. S. pracowników (...) Bank (...) S.A.;

tj. o przestępstwo z art. 267 § 3 kk

orzeka:

J. W. uniewinnia od popełnienia zarzucanych jej czynów, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Wyrok po sprostowaniu

Sygn. akt II K 109/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Edyta Cieliszak

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 10 lipca 2018 roku sprawy:

J. W. c. D. i W. z domu K. ur. (...) w S.

oskarżonej o to, że: I. w dniu 15 czerwca 2016 r w Ł. woj. (...) celu uzyskania informacji, do której nie była uprawniona posłużyła się urządzeniem podsłuchowym na szkodę C. J. przedstawiciela (...) Bank (...) S.A.;

tj. o przestępstwo z art. 267 § 3 kk

II. w dniu 15 czerwca 2016 r w Ł. woj. (...) w celu uzyskania informacji, do której nie była uprawniona posłużyła się urządzeniem podsłuchowym na szkodę K. K. i J. S. pracowników (...) Bank (...) S.A.;

tj. o przestępstwo z art. 267 § 3 kk

orzeka:

J. W. uniewinnia od popełnienia zarzucanych jej czynów, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt IIK 109/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny.

C. J. jest współwłaścicielem firmy m” G.” i na podstawie umowy partnerskiej prowadzi działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu placówki bankowej dla banku (...). W placówce tej zatrudnił jako dyrektora J. W. od 1 kwietnia 2016r. ponieważ w lipcu 2016r dotarła do niego informacja o popełnionych przez nią nieprawidłowościach wypowiedział jej umowę o pracę a wypowiedzenie kończyło się z dniem 13 sierpnia 2016r. 12 sierpnia 2016r J. W. dostarczyła pracodawcy zaświadczenie, że jest w ciąży i domagała się przedłużenia z nią umowy. o tym fakcie C. J. poinformował pozostałych pracowników placówki. Wówczas dowiedział się od pracownik J. S. i K. K., że te w dniu 15 czerwca 2016r odkryły, iż razem z wręczonym K. K. tego dnia pękiem kluczy przez oskarżoną, który został przez nią włożony do szuflady znajdował się włączony pendrive z funkcją nagrywania dźwięku a po ujawnieniu tego, dokonały zgrania nagrań znajdujących się na tym urządzeniu, płytę przekazały następnie C. J.. Na nagraniach tych zarejestrowano fragmenty rozmów pracownik banków z klientami dotyczące propozycji kredytowych, duża część nagrań jest nieczytelna, zawiera szumy i trzaski. Na płycie przekazanej przez C. J. w toku postępowania przygotowawczego znajdowały się 4 pliki dźwiękowe, z których funkcjonariusz Policji dokonał odtworzenia i sporządził protokół k.35-36v. Z protokołu tego wynika, że na jednym czytelnym nagraniu słychać rozmowę lub rozmowy dotyczące udzielania kredytu. 15 czerwca C. J. nie było w placówce bankowej (...) Agricole w Ł.. Płyta dołączona do akt sprawy przez C. J. (k.4) został w nieustalonych okolicznościach zniszczona. W toku postępowania przygotowawczego nie zabezpieczono oryginalnego nośnika (pendriva) a w chwili obecnej urządzenia tego nie posiada oskarżona, żadna z pracownik nie posiada też już nagrań

-2-

sporządzonych z tego pendriva. J. W. jako pracownik banku a także dyrektor placówki miała dostęp do wszystkich danych klientów, zawieranych przez wszystkich pracowników umów kredytowych, w tym danych osobowych klientów, mogła uczestniczyć w rozmowach pracowników z każdym klientem banku, mogła też sama takie rozmowy prowadzić i zawierać umowy.

J. W. nie przyznała się do zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów i wyjaśniła, że nie miała zamiaru nagrywania swoich współpracowników, czy też pracodawcy, przekazała pendriva K. K. razem z pękiem kluczy, bo zawsze miała go tam dopiętego a miał on funkcję nagrywania, bowiem służył jej do zdemaskowania nagannego postępowania nauczycielki jej dziecka. jej zdaniem pendrive mógł włączyć się przypadkowo lub też zostać celowo uruchomiony przez K. K., aby celowo oskarżoną zdyskredytować i zająć jej miejsce.

Sąd Rejonowy w Łukowie zważył, co następuje.

Bezsporne jest w sprawie, że J. K. wychodząc na akcje marketingową w dniu 15 czerwca 2016r z M. P. wręczyła K. K. pęk kluczy wśród których znajdował się pendrive posiadający funkcję nagrywania. Bezsporne jest również to, że na tym pendrivie nagrane zostały rozmowy toczące się między pracownikami banku- K. i S. i klientami banku dotyczące spraw typowych dla działalności bankowej (wzięcia kredytu, jego spłaty, w tym też dane osobowe klientów, numery telefonów). Zdaniem Sądu nieprzekonujące są przy tym wyjaśnienia oskarżonej, że pendrive mógł się uruchomić przypadkowo przy wkładaniu kluczy do szuflady- a to ze względu na jego konstrukcję, konieczność przesunięcia z boku przycisku, o którym mówili świadkowie K. K. i J. S. i na fakt, że urządzenie to nie mogło być przypadkowo włączone czterokrotnie i to jeszcze przed opuszczeniem placówki bankowej przez oskarżoną. W tym zakresie należy obdarzyć wiarą zeznania K. K. i J. S.. Ich relacja jest zresztą dla Sądu wiarygodna także w pozostałym zakresie dotyczącym ujawnienia urządzenia,

-3-

zgrania jego zawartości, odsłuchania czy przekazania pracodawcy, wcześniejszej rozmowy z oskarżoną na temat ujawnionego nagrywania. Podobnie nie budzą zastrzeżeń co do ich prawdziwości zeznania C. J., który opisał przekonująco tło konfliktu z oskarżoną, okoliczności przekazane mu przez pracowników dotyczące ujawnienia nagrywania.

Rzecz jednak w tym, że mimo wiarygodności zeznań świadków oskarżonej nie sposób przypisać winy co do zarzucanych jej czynów, jako że swoim zachowaniem nie wypełniła dyspozycji art.267§3kk.

Podzielić na wstępie należy argumentację przedstawioną w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, że w dniu 15 czerwca 2016r C. J. nie było w budynku placówki bankowej a zarówno z jego zeznań jak i wyjaśnień oskarżonej czy innych dowodów osobowych nie sposób wywieźć aby były nagrywane jego rozmowy i aby była taka możliwość a więc popełnienie w dniu 15 czerwca 2016r przestępstwa na jego szkodę nie było możliwe.

Niezależnie jednak od tych ustaleń podkreślić należy, że brak jest w zachowaniu oskarżonej znamion przestępstwa z art.267§3 kk co do obu zarzucanych jej czynów z zupełnie innych powodów.

J. W. została oskarżona o to, że w dniu 15 czerwca 2016r **w celu uzyskania informacji, do której nie była uprawniona** posłużyła się urządzeniem podsłuchowym na szkodę C. J., K. K. i J. S..

Artykuł 267 kk penalizuje zachowania polegające na uzyskaniu bez uprawnienia

informacji nieprzeznaczonej dla sprawcy a bezpośrednim przedmiotem ochrony jest szeroko rozumiane prawo do dysponowania informacją. Przy czym art.267§3 kk zapewnia ochronę wypowiedzi uczestników rozmowy, jeżeli co najmniej w sposób dorozumiany **nadano im poufny charakter**- postanowienie Sądu Najwyższego z 27.04.2016r (...) 265/15, OSNKW 2016, Nr 8, poz.54. W kontekście znamion określonych w art.267§3 kk najistotniejsze jest brak

-4-

uprawnienia sprawcy do uzyskania określonych informacji, aby w chwili czynu informacja nie była legalnie dostępna dla sprawcy, sprawca ma uzyskać informacje dla niego w ogóle nie przeznaczoną, do której żaden sposób nie ma dostępu- teza 13 komentarza do art.267 kk pod red. S. 2018, wyd.21/S. H. system L.. Taki jednoznaczny zapis znamion - 2016r **w celu uzyskania informacji, do której nie była uprawniona** oznacza de facto depenalizację zachowania oskarżonej. Z wiarygodnych i przekonujących, zgodnych ze sobą zeznań świadków C. J., K. K. i J. S. wynika bowiem, że na nagraniu znajdują się rozmowy K. K. i J. S. z klientami banku w dniu 15 czerwca 2016r w placówce bankowej, co potwierdzają zapisy w protokole odtworzenia utrwalonych zapisów k.35-36 (brak możliwości zweryfikowania tego w inny sposób wobec braku oryginalnego urządzenia- pendriva oraz zapisów dokonanych przez K. K. i zniszczenia płyty z akt sprawy). Do wszystkich tych informacji które zostały nagrane, w miejscu pracy oskarżonej i świadków, dotyczących zwykłej działalności bankowej- zawarcia umów , spłaty zadłużeń, w tym danych osobowych klienta dostęp miała J. W., co również jednoznacznie wynika z jej wyjaśnień. Mogła ona weryfikować umowy,

zapoznawać się z nimi, uczestniczyć w ich zawarciu, być obecna przy rozmowach z klientami a zatem do wszystkich tych informacji **była uprawniona**. J. S. i K. K. wspominają co prawda o jakimś fragmencie swojej rozmowy, na tyle nieistotnym i krótkim, o swojej znajomej, bez jakichkolwiek danych które mogłyby ją zidentyfikować w jakikolwiek sposób , ale nie ma to potwierdzenia w protokole odtworzenia k.35-36 (a zatem i pewności, że znalazło się to na nagraniu).

Przepis art.267§3 kk wymaga zatem zamiaru bezpośredniego i działania w celu uzyskania informacji, do której sprawca nie był uprawniony legalnie a tak w przypadku oskarżonej nie było skoro do wszystkich informacji, które znalazły się na urządzeniu podsłuchowym J. W. była legalnie uprawniona.

-5-

Tylko na marginesie należy wskazać, że takie rozumowanie, słuszne zdaniem Sądu, znalazło wyraz w notatkach służbowych k.18,19,20, 21-22 i stało się powodem wydania pierwszej decyzji - o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Nie popełnia bowiem przestępstwa z art.267§3 kk ten kto posługuje się urządzeniem podsłuchowym w celu uzyskania informacji, do której jest uprawniony, osoba uprawniona do określonych informacji może je utrzymywać w dowolny sposób- teza 23 komentarza do art.267 kk pod red. S. 2018, wyd.21/S. H. system L..

Dlatego Sąd uniewinnił oskarżoną J. W. od zarzucanych jej czynów a wydatkami na podstawie art.632 pkt.2 kpk obciążył Skarb Państwa.